

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci **navrhovatele: C. F.**, nar., bytem, zastoupeného JUDr. Petrem Balcarem, advokátem se sídlem Panská 6, 110 00 Praha 1, proti odpůrci: **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje schválených usnesením zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. 4-20/2011/ZK, v části, jíž se stanovuje „Nadregionální biokoridor K 59“,

t a k t o :

- I.** Návrh **s e z a m í t á.**
- II.** Navrhovatel **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odpůrci se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým návrhem doručeným Městskému soudu v Praze dne 18. 1. 2013 domáhá zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje schválených usnesením zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. 4-20/2011/ZK (dále též „ZÚR“), v části, jíž se stanovuje „Nadregionální biokoridor K 59“ (dále též „biokoridor“).

Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 1. 2013, čj. 11 A 11/2013-8, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Zdejšímu soudu byl návrh doručen dne 14. 2. 2013.

Navrhovatel předně konstatuje, že je vlastníkem pozemku parc. č. 376/36 v k. ú. Masečín, jehož se uvedený biokoridor bezprostředně dotýká. Navrhovatel má za to, že odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy překročil meze zákonem vymezené působnosti a napadené opatření obecné povahy je v rozporu se zákonem. Odpůrce dále při vydání napadeného opatření obecné povahy nedodržel zákonem stanovený postup a porušil povinnosti stanovené v § 172 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Navrhovatel dále uvádí, že podle § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, krajský úřad přezkoumá soulad návrhu zásad územního rozvoje zejména s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. V dané věci však krajský úřad nepostupoval v souladu se zákonem. Podle § 59 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně přírody a krajiny“), k zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability [biokoridor je ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) citovaného zákona součástí systému ekologické stability] se v dohodě s vlastníkem pozemku uskuteční opatření, projekty a plány podle § 4 odst. 1 citovaného zákona. V daném případě je podle navrhovatele zřejmé, že došlo k předložení materiálu (návrhu ZÚR) zastupitelstvu odpůrce k rozhodnutí, aniž by v rámci jeho vypracování byly dodrženy zákonem stanovené povinnosti. Navrhovatel písemně vyzval odpůrce k nápravě tohoto nezákonného stavu, avšak bezvýsledně. Jelikož navrhovatel je vlastníkem pozemku, jímž vede biokoridor, mělo být ve věci jednáno na základě dohody podle citovaného ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, k čemuž však nedošlo.

Pokud odpůrce v reakci na výše uvedenou výzvu navrhovatele odkazuje na zákonnou úpravu tvorby zásad územního rozvoje podle § 36 - 42 stavebního zákona, opomíjí povinnost plynoucí ze shora již citovaného § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Navrhovatel nesouhlasí ani s tvrzením odpůrce, podle něhož zákon o ochraně přírody a krajiny v § 59 odst. 1 stanovují nutnost realizace dohody pouze při případné změně druhu pozemku nebo výsadbě dřevin na dotčených pozemcích (tuto problematiku citovaný předpis upravuje v rámci § 59 odst. 2, avšak v souvislosti s případným nesouhlasem vlastníka pozemku a následné nabídky jiného pozemku ve vlastnictví státu). Podle navrhovatele nelze dále přisvědčit ani tvrzení odpůrce, že rozlišení mapového podkladu, do kterého jsou ZÚR zakresleny, nemá dostatečnou podrobnost, aby z něj bylo možné specifikovat pozemky, jichž se toto opatření týká. Pokud odpůrce učiní jakýkoliv zásah do mapového podkladu v jakémkoliv rozlišení, vždy se takový zásah týká určitého pozemku či souboru pozemků. Navrhovatel současně upozorňuje na to, že zákon přesně nedefinuje, jakým způsobem je možno biokoridor založit. Zákon taktéž nestanoví přesné umístění biokoridorů. Ustanovení § 101 odst. 1 stavebního zákona však zakotvuje možnost předkupního práva pro kraj či obec. Možnost vyvlastnit pozemky určené územním plánem jako biokoridor pak stanoví § 170 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Z uvedeného je tak podle navrhovatele zřejmé, že zmíněným rozhodnutím dochází k nezanedbatelnému zásahu do jeho práv. Závěrem dodal, že ZÚR jsou v souladu s § 36 odst. 5 stavebního zákona závazné pro vydávání územních plánů. Tento proces přípravy tvorby územního plánu v dané věci již probíhá a pořizovatel příslušného územního plánu požaduje právě omezení plynoucí z biokoridoru zapracovat do územního plánu městyse Štěchovice a

tím omezit možnost využití daného pozemku, což je nepochybně dalším zásahem do práv navrhovatele.

Odpůrce navrhl zamítnutí podaného návrhu. Předně odmítá jakoukoliv nezákonnost v procesu pořizování ZÚR. Ty byly řádně projednány, prošly celým procesem pořizování podle všech relevantních předpisů a jako opatření obecné povahy byly vydány zákonem stanoveným způsobem. Navrhovatelem namítané porušení povinností stanovených v § 172 správního řádu odpůrce taktéž odmítá, neboť citované ustanovení upravuje projednání opatření obecné povahy, které bylo u ZÚR dáno zvláštním zákonem, kterým je stavební zákon (především jeho § 39, podle něhož odpůrce postupoval). Navrhovatel se v rámci řízení o ZÚR neúčastnil veřejného jednání a neuplatnil k návrhu ZÚR ani žádné připomínky. Pořizovatel v souladu s § 40 stavebního zákona přezkoumal soulad návrhu ZÚR s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních předpisů. Odpůrce připomněl, že navrhovatel požadoval po Krajském úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, informace o zařazení svého pozemku do nadregionálního biokoridoru a současně zaslal odpůrci dopis, v němž žádal úpravu vedení daného biokoridoru tak, aby nezasahoval na jeho pozemek. Protože navrhovatel nebyl spokojen s reakcí odpůrce na tento jeho dopis a obrátil se na něj se shodným požadavkem znovu, postoupil jej odpůrci i v souladu s požadavkem navrhovatele Ministerstvu pro místní rozvoj jako orgánu příslušnému pro vedení přezkumného řízení ve smyslu § 95 odst. 2 správního řádu. Uvedené ministerstvo neshledalo v postupu odpůrce žádné pochybení, o čemž odpůrce i navrhovatele informovalo. Ministerstvo rovněž v rámci této korespondence podalo svůj informativní výklad § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, který se neliší od výkladu odpůrce.

Odpůrce nezpochybňuje vlastnictví pozemku navrhovatele, zdůrazňuje ovšem, že při tvorbě a pořizování jakékoliv územně plánovací dokumentace se nepřihlíží k vlastnictví jednotlivých pozemků u plánovaných záměrů v jakékoliv oblasti. K opakovaně zmiňovanému § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny odpůrce (v souladu se závěry Ministerstva pro místní rozvoj) zopakoval, že proces projednání nástrojů územního plánování je obecně stanoven správním řádem, v konkrétních ustanoveních pak stavebním zákonem, který jako zvláštní právní předpis má před správním řádem přednost. Navrhovatelem uváděný § 59 citovaného zákona se týká zajištění pozemků k vytvoření prvků ekologické stability, které může být provedeno až v následujících správních aktech vedených úřady ochrany přírody. Jak odpůrce dodal, stavební zákon ani jeho prováděcí vyhlášky nepočítají s tím, že by při tvorbě a pořizování územně plánovací dokumentace byly nutné dohody s majiteli pozemků pro jakékoliv záměry. Opačný postup by v podstatě znamenal likvidaci územního plánování jako disciplíny a žádná územně plánovací dokumentace by nemohla vzniknout.

V replice k vyjádření odpůrce navrhovatel toliko zopakoval, že podle § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je vyžadována dohoda s vlastníkem předmětného pozemku. V dané věci je však zřejmé, že došlo k předložení materiálu zastupitelstvu odpůrce, aniž by v rámci jeho vypracování byly dodrženy zákonem stanovené povinnosti. Vedle toho navrhovatel zdůraznil, že § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona ukládá odpůrci povinnost zajistit při tvorbě ZÚR soulad s požadavky zvláštních právních předpisů. Požadovaný souhlas se zákonem o ochraně přírody a krajiny však zcela prokazatelně zajištěn nebyl. Tvzení odpůrce ve smyslu absence nutnosti dohody s vlastníky dotčených pozemků nelze pokládat za relevantní. Skutečnost, že tyto dohody nejsou v praxi v mnoha případech realizovány, nezakládá právo odpůrce postupovat paušálně v přímém rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně přírody a krajiny.

Krajský soud v Praze v dané věci nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Mezi takové podmínky je třeba řadit především existenci opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimaci navrhovatele a formulaci žalobního návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008-34, www.nssoud.cz).

Zásady územního rozvoje se v souladu s § 36 odst. 4 stavebního zákona vydávají formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadené ZÚR byly vydány zastupitelstvem odpůrce dne 19. 12. 2011, a o existenci napadeného opatření obecné povahy tedy není v dané věci sporu.

Navrhovatel svoji legitimaci k podání předmětného návrhu dovozuje z vlastnictví pozemku parc. č. 376/36 v k.ú. Masečín, kterým biokoridor prochází. Vlastnictví navrhovatele k předmětnému pozemku soud ověřil z výpisu z katastru nemovitostí (LV č. 359 pro obec Štěchovice a k.ú. Masečín). Dotčení tohoto pozemku ve vlastnictví navrhovatele napadenou částí opatření obecné povahy (biokoridorem) lze dovodit jak z grafické části odůvodnění ZÚR, tak i z navrhovatelem připojeného „Stanoviska pořizovatele k návrhům na pořízení ÚP Štěchovice“. S ohledem na výše uvedené má proto soud za to, že legitimace navrhovatele k podání návrhu je v dané věci dána, ostatně mezi účastníky aktivní legitimace navrhovatele k podání návrhu ani nebyla sporná.

Jak již bylo výše uvedeno, třetí podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je pak formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatel požaduje zrušení označené části napadeného opatření obecné povahy, je třeba považovat za splněnou i tuto podmínku řízení o podaném návrhu.

Návrh byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádný z účastníků ve lhůtě stanovené zákonem neprojevil svůj nesouhlas s takovým postupem soudu.

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Toto pravidlo soudního přezkumu opatření obecné povahy bylo zavedeno s účinností od 1. 1. 2012 novelou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. Podle dřívější úpravy soud nebyl vázán právními důvody návrhu; mohl tedy napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušit i z jiných důvodů než z těch, které navrhovatel vytkl. Aplikoval tedy vždy kompletní algoritmus (test) přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS). Těmito kroky algoritmu jsou: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem, v tomto kroku ve smyslu souladu s hmotným právem; 5) přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, tedy konkrétně, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem, jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně; v

neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli. Nově formulovaným ustanovením §101d odst. 1 s. ř. s. však dochází k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Soud tedy při přezkumu opatření obecné povahy bude algoritmus (test) přezkumu v celém rozsahu aplikovat pouze za předpokladu, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Při samotném věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

Jak v dané věci soud ověřil ze správního spisu, textová část napadených ZÚR v bodu 4.4. („*Plochy a koridory nadregionálního a regionálního územního systému ekologické stability*“), stanovuje mimo jiné osu biokoridoru 59 Údolí Vltavy – Štěchovice.

Jediný návrhový bod uplatněný navrhovatelem spočívá v namítané nezákonnosti postupu při přijímání napadené části opatření obecné povahy, v rámci něhož nebyly splněny požadavky dané § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, kdy daný biokoridor nebyl stanoven po dohodě s vlastníkem předmětného pozemku (navrhovatelem), což je však podle navrhovatele nezbytná podmínka plynoucí z § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z hlediska výše popsaného algoritmu přezkumu opatření obecné povahy je tedy zpochybňována toliko otázka zákonnosti procesního postupu odpůrce, rozpor napadené části ZÚR s hmotným právem či jeho neproporcionalita namítána není. Soud se tedy nezabýval důvodností umístění biokoridoru v daném území z hlediska zákonnosti (hmotného práva) ani z hlediska přiměřenosti takového zásahu a zabýval se toliko povahou „dohody s vlastníkem“ při vytváření systému ekologické stability a vlivem takové dohody na proces přijímání zásad územního rozvoje.

Jak plyne z § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, v rámci přezkumu a odůvodnění návrhu zásad územního rozvoje „[k]rajský úřad přezkoumá soulad návrhu zásad územního rozvoje zejména ... s požadavky zvláštních právních předpisů“.

Podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny „územní systém ekologické stability krajiny (dále jen „systém ekologické stability“) je vzájemně propojený soubor přirozených i pozměněných, avšak přírodě blízkých ekosystémů, které udržují přírodní rovnováhu. Rozlišuje se místní, regionální a nadregionální systém ekologické stability.“ Jak plyne z § 59 odst. 1 téhož zákona „k zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability se v dohodě s vlastníkem pozemku uskuteční opatření, projekty a plány podle § 4 odst. 1“, přičemž § 4 odst. 1 citovaného zákona výslovně stanoví, že „vymezení systému ekologické stability, zajišťujícího uchování a reprodukci přírodního bohatství, příznivé působení na okolní méně stabilní části krajiny a vytvoření základů pro mnohostranné využívání krajiny stanoví a jeho hodnocení provádějí orgány územního plánování a ochrany přírody ve spolupráci s orgány vodohospodářskými, ochrany zemědělského půdního fondu a státní správy lesního hospodářství. Ochrana systému ekologické stability je povinností všech vlastníků a uživatelů pozemků tvořících jeho základ; jeho vytváření je veřejným zájmem, na kterém se podílejí vlastníci pozemků, obce i stát. Podrobnosti vymezení a hodnocení systému ekologické stability a podrobnosti plánů, projektů a opatření v procesu jeho vytváření stanoví Ministerstvo životního prostředí České republiky (dále jen „Ministerstvo životního prostředí“) obecně závazným právním předpisem“.

Takovým předpisem je vyhláška č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, podle jejíhož § 1 se pro účely této vyhlášky vymezuje biokoridor jako „území, které neumožňuje rozhodující části organismů trvalou

dlouhodobou existenci, avšak umožňuje jejich migraci mezi biocentry a tím vytváří z oddělených biocenter sítí.“ Podle § 2 uvedené vyhlášky pak „vymezení místního, regionálního i nadregionálního systému ekologické stability stanoví orgány ochrany přírody v plánu systému ekologické stability“ (odst. 1), přičemž „plán systému ekologické stability je podkladem pro projekty systému ekologické stability podle § 4, provádění pozemkových úprav, pro zpracování územně plánovací dokumentace, pro lesní hospodářské plány a pro vodohospodářské a jiné dokumenty ochrany a obnovy krajiny“ (odst. 3).

Zásady územního rozvoje představují jeden z nástrojů územního plánování a stanoví zejména základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje, vymezí plochy nebo koridory nadmístního významu a stanoví požadavky na jejich využití, zejména plochy nebo koridory pro veřejně prospěšné stavby, veřejně prospěšná opatření, stanoví kritéria pro rozhodování o možných variantách nebo alternativách změn v jejich využití (srov. § 36 odst. 1 stavebního zákona). Jak přitom plyne z přílohy č. 4 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, textová část zásad územního rozvoje obsahuje koncepci rozvoje území kraje, určující základní požadavky na jeho účelné a hospodárné uspořádání, vyjádřenou mimo jiné právě ve vymezení systému ekologické stability. Proces přijímání zásad územního rozvoje je upraven v § 37 - § 41 stavebního zákona.

Součástí přijímání zásad územního rozvoje je v souladu s výše citovaným ustanovením § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, na který navrhovatel především odkazuje, též přezkoumání souladu návrhu zásad územního rozvoje s požadavky zvláštních právních předpisů. V tomto ohledu je nicméně zdejší soud toho názoru, že takto stanovený postup se týká toliko takových požadavků, které úzce souvisí se samotným procesem přijímání zásad územního rozvoje, resp. vztahuje se pouze na taková ustanovení předpisů, která přímo ve vztahu k procesu přijímání zásad územního rozvoje stanoví určité povinnosti, jež je třeba v rámci tohoto procesu dodržet. V této souvislosti především nelze přehlédnout, že zásady územního rozvoje stanoví pouze základní požadavky na účelné a hospodárné využití území, což se nepochybně musí projevit právě i v procesu zkoumání souladu návrhu zásad územního rozvoje s požadavky zvláštních právních předpisů (a míře zkoumání tohoto souladu).

Dohoda s vlastníkem pozemku k zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability ve smyslu ustanovení § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nepochybně představuje jeden z podstatných předpokladů, které zákon pro účely zajišťování těchto podmínek (a tím i nepřímou ke stanovení biokoridoru) určuje. S ohledem na výše uvedené závěry ve vztahu k povaze procesu přijímání zásad územního rozvoje je však třeba zdůraznit, že proces zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability je procesem od územního plánování odděleným. U kolem pořizovatele zásad územního rozvoje podle ustanovení § 40 odst. 1 stavebního zákona v procesu přijímání zásad územního rozvoje je toliko přezkum návrhu zásad územního rozvoje s požadavky zvláštního zákona a nikoliv přezkum postupu jiných správních orgánů v rámci řízení, která přijímání zásad územního rozvoje předchází a souvisí s nimi pouze nepřímou. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že vymezení systému ekologické stability stanoví orgán ochrany přírody a krajiny, tedy subjekt odlišný od orgánu územního plánování. Podkladem pro zpracování územně-plánovací dokumentace je až samotný plán systému ekologické stability vytvořený orgánem ochrany přírody (§ 2 vyhlášky č. 395/1992 Sb.). Pokud by měl pořizovatel zásad územního rozvoje přezkoumávat též zákonnost postupu jiných správních orgánů (zde orgánu ochrany přírody) v předchozím řízení, a to navíc z moci úřední, byly by takto kladené požadavky na

pořizovatele zásad územního rozvoje fakticky nerealizovatelné a navíc by takový jeho postup při aplikaci § 40 stavebního zákona *de facto* představoval specifický dozorčí prostředek, což podle názoru zdejšího soudu neodpovídá podstatě právní úpravy územního plánování a ostatně ani není v souladu s obecným principem plynoucím z čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle níž státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

Shora uvedené úvahy zdejšího soudu samozřejmě nesměřují k tomu, že by správní orgány při tvorbě systémů ekologické stability (a následném územním plánování) neměly respektovat požadavek § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny spočívající v dohodě s vlastníkem pozemku. Závěry soudu se vztahují toliko k přezkumu zákonnosti postupu pořizovatele zásad územního rozvoje v procesu jejich přijímání, v jehož postupu však zdejší soud žádnou nezákonnost neshledal a návrhu tedy nemohl vyhovět.

Soud dává navrhovateli za pravdu v tom smyslu, že vymezením biokoridoru na pozemku v jeho vlastnictví nepochybně dochází k určitému omezení jeho možností nakládat s tímto pozemkem a tím *de facto* i k omezení jeho vlastnického práva. Při aplikaci jednotlivých nástrojů územního plánování však z povahy věci může k omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod docházet, a to v důsledku řady institutů předpokládaných stavebním zákonem. Takové zásahy do vlastnického práva však musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetnějším ze způsobů, vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a musí být činěny na základě zákona [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120 (č. 10/2009 Sb. NSS)]. K takovýmto zásahům přitom v procesu územního plánování v drtivé většině případů dochází bez dohody s vlastníkem předmětného pozemku. I s ohledem na tuto skutečnost má zdejší soud za to, že není na místě v dané věci shledat nezákonnost v procesu přijímání zásad územního rozvoje spočívající v absenci dohody vlastníka pozemku s orgánem ochrany přírody.

Závěrem pak soud nad rámec uvedeného dodává, že nástrojem ochrany práv dotčených osob (vlastníků nemovitostí) v průběhu procesu pořizování zásad územního rozvoje, jsou námítky resp. připomínky k návrhu zásad územního rozvoje. Těch však navrhovatel nevyužil a změny vymezení biokoridoru se odpovídající formou domáhal až po nabytí účinnosti ZÚR.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně žádné mu ani v daném řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 13. května 2013

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Božena Kouřimová

v